

РЕШЕНИЕ

№ 6767

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5546** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. П. Б., чрез процесуалния му представител адв. А. И. от САК, срещу Решение от 23.04.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94-ти състав, постановено по нахд № 353 по описа за 2021 г., с което е потвърден Електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 4111770 за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство (А.) № ARH CAM S1, с фабричен номер 11743с7, издаден от СДВР. С потвърдения ЕФ на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева, за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на решението, като постановено в противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се съображения, че съдът е следвало да установи всички относими факти и обстоятелства чрез допустимите доказателствени средства, в това число чрез събиране на доказателствени средства по инициатива на съда и без да е направено искане от страните в изпълнение на задължението му по чл.107, ал.2, ал.3 и ал.5 от НПК. Касаторът счита, че съдът, като инстанция по същество съгласно

чл.63, ал.1, изр. 1 от ЗАНН, не е анализирал цялата доказателствена съвкупност и не е посочил, кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали. Излага още, че върху представеното по делото копие от процесния електронен фиш, не е направено отбелязване и липсва обратна разписка за връчването му. В тази връзка сочи, че никъде не е вписано конкретно физическо лице, било като адресат на акта или пък като негов представител, пълномощник или служител, упълномощен да получава книжа. Твърди се, че АНО е бил длъжен, съобразно разпоредбата на ЗДвП, да проведе процедура по установяване на ползвателя на автомобила, респективно на водача към момента на нарушението, доколкото от представената справка за собственост на МПС се установява, че същото е собственост на юридическото лице [фирма], като при извършването на справка в общодостъпния публичен търговски регистър се установявало, че управителят на това дружество е различно от подведеното под отговорност лице и търговско дружество, при липса към административно-наказателната преписка да е приложена декларация за предоставяне на автомобила и кой го е шофирал към датата на деянието. На следващо място се сочи, че процесният участък представлява път с по две платна за движение в посока, като от представените по делото снимки-клип се установява, че на 28.12.2020 г. са заснети две МПС, движещи се успоредно, на снимката обаче е изведено само едно МПС с [рег.номер на МПС]. При тези данни се пораждало основателно съмнение и не ставало ясно кой от заснетите автомобили е нарушил правилата за движение по пътищата. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да се отмени издаденият ЕФ като неправилен и незаконосъобразен, алтернативно – за връщане на делото на друг състав на СРС.

Ответникът не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл.210, ал.1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл.208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че преди 27.05.2020 г. автомобил марка "БМВ", модел "Х 6 Драйф 40 Д" с рег. [рег.номер на МПС], бил собственост на [фирма]. По силата на договор за отдаване под наем на движимо имущество № 859/18.05.2015г., сключен между [фирма], като наемодател, и [фирма], като наемател, представлявано от касатора П. Б., наемодателят отдал на наемателя за възмездно ползване за срок от 60 месеца автомобил марка "БМВ", модел "Х 6 Драйф 40 Д" с рег. [рег.номер на МПС]. Автомобилът, предмет на договора за наем, бил предаден с приемо - предавателен протокол от същата дата и бил получен от П. Б..

На 28.12.2019 г., в 10:20 часа, неустановено лице управлявало автомобила марка "БМВ", модел "Х 6 Драйф 40 Д" с рег. [рег.номер на МПС] на територията на [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. В коментирания пътен участък максимално разрешената скорост на движение за пътни превозни средства от категория "В" към 28.12.2019 г. била 50 км/ч. Въпреки това в

района до бл. 4 неизвестният водач управлявал автомобила със скорост от 75 км/ч. Нарушението било установено с автоматизирана система за контрол на скоростта (А.) на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1 с фабричен номер 11743с7, представляваща одобрен тип средство за измерване, която е преминала техническа проверка съгласно Протокол от проверка № 60-С-ИСИС/01.10.2019 г. на Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ на Български институт по метрология. А. била разположена в служебен автомобил на СДВР с рег. [рег.номер на МПС] .

На 28.12.2019 г. от СДВР бил издаден обжалваният електронен фиш серия К № 4111770, с който на основание чл. 189 ал. 4 вр. чл. 182 ал. 1 т. 3 ЗДвП за нарушение на чл. 21 ал. 1 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100, 00 лева.

На 22.05.2020 г. автомобилът марка "БМВ", модел "Х 6 Драйф 40 Д" с рег. [рег.номер на МПС] , бил върнат на [фирма] от жалбоподателя, като представляващ наемателя [фирма], за което бил съставен приемо - предавателен протокол.

Предвид така установеното нарушение бил издаден оспореният ЕФ, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева, за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издаденият ЕФ, а именно, че при издаването на ЕФ е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити, като подчертавал, че ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Нарушението, според въззивния съд, било безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. На следващо място, съдът е счел, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Настоящата касационна инстанция напълно споделя направените от районния съд правни изводи за правилно прилагане на материалния закон от административнонаказващия орган при реализиране на отговорността по реда на чл.21, ал.1 от ЗДвП, които не следва да се преповтарят по аргумент от чл.221, ал.2, изр.2 от АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Нормите на чл.189, ал. 4 – ал. 11, във връзка с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, уреждат възможност за установяване на административни нарушения и за ангажиране на административнонаказателната отговорност на извършителите по опростена процедура, основаваща се на веществени доказателствени средства, изготвени от автоматизирани технически средства и системи. Оспореният електронен фиш, който съгласно легалната дефиниция съставлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно – информационна система, въз основа на постъпили и обработени данни за нарушение от автоматизирани технически средства или системи /арг. § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП; § 1 от ДР на ЗАНН/ е издаден по реда на визираната в ЗДвП процедура.

Изводите на районния съд по фактите кореспондират с приложения към процесния

случай материален закон. Безспорно установеният факт на управление на МПС от настоящия касатор към датата на нарушението, видно от приложените по делото доказателства е, че последният, при ограничение на скоростта от 50 км/ч, се е движел със 75 км/ч. Това правилно е обосновоало реализирането на административнонаказателна отговорност на водача на МПС по силата на необорената оборима презумпция, възприета с разпоредба на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП, за нарушение по чл.21, ал.1, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. С това приложимият материален закон към датата на извършване на процесното нарушение е приложен правилно, както в производството по налагане на административно наказание, така и с постановления от СРС съдебен акт, а възраженията на наказаното лице за неустановяване авторството на нарушението са неоснователни.

Ползвателят на автомобила е установен коректно въз основа на договор за отдаване под наем на движимо имущество № 859/18.05.2015г., сключен между [фирма], като наемодател, и [фирма], като наемател, представлявано от П. Б.. Собственикът на автомобила е посочил на кого е предоставил моторното превозно средство съгласно чл.188, ал.1 ЗДвП, а наказание правилно е наложено на законния представител на юридическото лице по смисъла на чл.189, ал.2 ЗДвП при непосочване на различно лице, на което да е предоставено управлението на автомобила.

Правилно въззивният съд е приел, че оспореният електронен фиш е издаден за нарушение на ЗДвП, установено с техническо средство от одобрен тип и технически годно за експлоатация, преминало на последваща проверка за техническа годност на 01.10.2019 г. Същият е с нормативно предвидено съдържание според чл.189, ал.4 ЗДвП, което възпроизвежда данните от извършеното заснемане и изчисление, създадени автоматично от използваната система за контрол на скоростта. Снимките и разпечатката от техническото средство представляват веществени доказателствени средства от категорията на визираните в чл.189, ал.15 от ЗДвП и установяват извършването на съставомерно деяние по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, наказано с относимата за него глоба.

Напълно се споделят доводите на решаващия съд, че маркерите в средата на снимковия материал, съдържащ изображения на два автомобила, показват, че в момента на заснемане на изображението, лазерният лъч измерва скоростта на преминаващото ППС, определено от пресичането на тези маркери. Плод на защитна теза на касатора са доводите за допуснати от СРС нарушения на чл.105, чл.107, ал.2-5 и чл.114 НПК, които се опровергават от пълното, всестранно и обективно изясняване на случая от фактическа страна и задълбоченото обсъждане в съдебния акт на всички възражения на наказаното лице.

Начинът на връчване на ЕФ е относим към неговото обжалване, но не води на самостоятелно основание до неговата незаконосъобразност, поради което изложените от касатора доводи в тази насока са неотнесими. Наказаното лице своевременно и в пълнота е упражнило правото си на защита чрез обжалване на ЕФ, поради което възраженията му срещу връчването на ЕФ, свързани с накърняване на правото му на защита, не се потвърждават.

ЕФ е издаден по образеца, утвърден от министъра на вътрешните работи. Липсва нормативно изискване за посочване на автора на документа, предвид изричното изискване в нормата на чл.189, ал.4 ЗДвП за отбелязване единствено на териториалната структура на МВР, на територията на която е установено нарушението, което в случая е спазено с посочването на СДВР. Специалният закон не

урежда изискване за посочване на три имена и качество на конкретно длъжностно лице като автор на документа и в тази връзка за полагане на подпис от това физическо лице като част от формата на документа. Доводите на касатора по приложението на чл.13, ал.1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и пар.1, т.82 от Наредба № 69 от 16.05.2006 г. за изискванията за добрата производствена практика при производство на ветеринарномедицински продукти, са неотнормирани.

Като е достигнал до същите правни изводи първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК настоящият касационен състав на Административен съд – София град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 23.04.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав, постановено по нахд № 353 по описа за 2021 г. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.